

הוכן עיני כולל עיון הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430
טל/פקס 6515004 • daf@dafyomi.co.il

תמורה דף יא.

השוחט את החטאת ומצא בה בן ארבע חי¹, במה נחלקו הברייתות דלהלן?

תניא אידך : אינו כחטאת	תני חדא : דינו כחטאת לכל דבריו ²	
אין קדושה חלה על עוברים	קדושה חלה על העוברים	ל"לימא כתנאי ³
ולדות קדשים בלידתן הם קדושים	ולדות קדשים במעי אמן הם קדושים	לדחיית הגמי ⁴
בהקדישה ואח"כ נתעברה	בהקדישה מעוברת	לאיבעית אימא ⁵

המקדיש עובר תם באופנים דלהלן, מה דינו למסקנא?

כשהוא במעי בעלת מום ⁶	כשהוא במעי תמימה	
העובר קדוש	העובר קדוש	לר' יוחנן
אין העובר קדוש	העובר קדוש	לבר פדא

¹ עיבור בהמה הוא ה' חדשים - דאז כלו לו חדשיו ולר"מ אינו נותר בשחיטת אמו, ובד' חדשים עדיין לא כלו חדשיו ונותר בשחיטת אמו (תוס' ד"ה ומצא, שטמ"ק אות ז'). אכן ברש"י בד"ה (מאי לאו) מבואר שהחידוש בבן ד', דאף שהוא חי - כיון שלא כלו חדשיו לא חשוב כנוול להיות קדוש, אליבא דמ"ד ולדות קדשים בהוייתם (-בלידתם) הם קדושים.

² נאכל רק לזכרי כהונה, ורק לפני מן הקלעים, וזמן אכילתו יום ולילה ואח"כ הוא נותר.

³ סברא הגמי' דשני הברייתות מודות שאם הפריש בהמה ריקנית ואחרי שהוקדשה נתעברה - הולד הזה חולין הוא, דוולדי קדשים בהווייתן (-בלידתן) הם קדושים ולא במעי אמן - וכאן הוא לא נולד אלא שנמצא במעי אמו. לפ"ז על כרחך דכאן מיירי שהקדיש חטאת שכבר היתה מעוברת (שבזה אין לדון ולדות קדשים הנ"ל), ומאן דאמר שהולד נאכל כחטאת ס"ל שקדושה חלה על העוברים וכו' יוחנן, ומאן דאמר שאינו כחטאת, ס"ל שאין קדושה חלה על העוברים וכבר פדא.

⁴ עתה סוברת הגמי' דאדרבה לא מיירי בהפריש בהמה מעוברת, אלא בריקנית שנתעברה (ואינו קשור למחלוקת ר' יוחנן ובר פדא שהיא בהפריש בהמה מעוברת), והברייתות חולקות במחלוקת התנאים - ולדות קדשים במעי אמן הם קדושים או רק כשיוולדו. [הברייתא הראשונה סוברת שבמעי אמן הם קדושים, ולכך יש לולד זה כל דיני חטאת. והברייתא השניה סוברת שאינו קדוש אלא כשיוולד, ולכך אין לו דיני חטאת].

⁵ לתירוץ זה לכו"ע ולדות קדשים רק בלידתן הם קדושים, וכו"ע ס"ל כר' יוחנן שקדושה חלה על העוברים. והברייתא הראשונה מיירי במקדיש בהמה מעוברת, ולכך יש לו כל דיני חטאת. והברייתא השניה מיירי במקדיש ואח"כ נתעברה, ואין לעובר דין חטאת דאינם קדשים עד הלידה.

⁶ ונחלקו בזה, דבר פדא סובר דכיון שהאם אינה יכולה להתקדש אלא בקדושת דמים, גם העובר אינו מתקדש יותר - דעובר ירך אמו. ור' יוחנן סבר דאין עובר ירך אמו, ואע"ג שאמו אינה קדושה לגופה - הוא קדוש.

הוכן ע"י כולל עיון הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430
טל/פקס 6515004 • daf@dafyomi.co.il

תמורה דף יא:

המקדיש אבר אחד מבהמה מה דינה?

מקדיש אבר שהנשמה תלויה בו ¹	מקדיש רגלה מהארכובה ולמטה	
כולה עולה	רק רגלה עולה ²	לר' מאיר ור' יהודה
כולה עולה	כולה עולה	לר' יוסי ור' שמעון

באיזה אופנים מודה ר' יהודה ש"כולה עולה"?

בדבר שעושה אותה טרפה ⁴	בדבר שעושה אותה נבלה - ירך וחלל שלה ³	בדבר שהיא מתה - כהלב והושט	
מודה	מודה	מודה	רב חסדא
אינו מודה	מודה	מודה	רבא
אינו מודה	אינו מודה	מודה	רב ששת

הקדיש בהמה ואח"כ נתעברה ושחטה בפנים, או הקדיש עובר ושחטה בחוץ, האם עבר איסור?

מה דינו	
אינו חולין בעזרה, ומותר באכילה	בהיא שלמים וולדה חולין ⁵ , ושחטה בפנים
פטור משחטי חוץ, אבל אסור העובר באכילה	בהיא חולין וולדה שלמים ⁶ , ושחטה בחוץ

¹ ע' בטלא הבאה ג' שיטות באיזה אבר קאי.

² ונמכרת לצרכי עולות, דהיינו לאדם שנדר בלשון "הרי עלי עולה בחייה" - שמשמעות לשון זו שנדר להביא כל האברין שהבהמה חיה מהן, ולכך לא איכפת לי מה שלא הוא זה שמביא את רגלה אלא המוכר. לישנא אחרינא שאמר הקונה "כזוזא מן הדא בהמה לעולה" - כלומר שוה זוז מבהמה זו לעולה, והרי קנה ממנה לפחות זוז, ולכך יצא דלא נדר עולה שלימה.

³ בניטל הירך וחלל שלה יש מחלוקת אם נעשית נבלה, רבא ס"ל כר' אלעזר שאמר שאפי' שעדיין היא חיה היא מטמאת טומאת נבלות, ולכך חשוב דבר שהנשמה תלויה בו. ואילו רב ששת לית ליה דר' אלעזר, וס"ל שכל זמן שחיה אפי' שניטל הירך והחלל אינה מטמאת טומאת נבלות - ואינו חשוב דבר שהנשמה תלויה בו. (ורב חסדא אפי' אם סובר כחולקים על ר"א, מ"מ היא נעשית טרפה בזה).

⁴ רב חסדא סובר שטרפה אינה חיה, ולכך מודה בה ר' יהודה שפשטה קדושה בכולה, ואילו רבא ורב ששת ס"ל שטרפה חיה, ולכך אינו חשוב דבר שהנשמה תלויה בו - שיפשוט קדושה בכולה.

⁵ פ"י, למ"ד דס"ל דולדות קדשים בלידתן הם קדושים, יש מציאות שהולד יהיה חולין. אמנם אם שחטו בפנים אין כאן חולין בעזרה, וכדאמר רב יוסף דאין אני קורא כאן "כי ירחק ממך המקום וזבחת" - שבריחוק מקום אתה זובח, דהרי אינו יכול לשחוט בהמה זו אלא בעזרה.

⁶ וכמ"ד קדושה חלה על העוברים (למסקנא דלעיל דף יא.), בתמים במעי תמימה הוא אליבא דכו"ע, ובכל אופן פשוט רב יוסף שאין כאן משום שחטי חוץ אם שחטה בחוץ, כיון שאין אני קורא בהם "והביאום לה". לישנא אחרינא, דאין העובר ראוי לפתח אהל מועד.